Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 1983–1984

18 309 Wet tarief van invoerrechten

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inleiding

Artikel 2, eerste lid, van het Tariefbesluit 1960 bepaalt dat ter zake van de invoer van goederen een invoerrecht wordt geheven. In dit besluit zijn tevens de bepalingen opgenomen betreffende de toepassing van het tarief, de maatstaf van heffing en de vrijstellingen. Het invoerrecht wordt aldus geheven uit kracht van een algemene maatregel van bestuur. Bij de behandeling van het ontwerp van wet dat heeft geleid tot de wet van 29 september 1982 (Stb. 543) tot wijziging van de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen – hierna AWDA genoemd – en enkele andere wetten (Tweede Kamer, zitting 1981–1982, 17 044, nr. 6, blz. 3) heeft de regering te kennen gegeven het juister te vinden dat ook het invoerrecht wordt opgelegd door de wetgever in formele zin en heeft zij haar voornemens kenbaar gemaakt de totstandkoming van een wet ter vervanging van bovengenoemd besluit te bevorderen. Het onderhavige voorstel van wet strekt daartoe. Het voorstel strekt er mede toe de met deze vervanging samenhangende aanpassing van de Waarborgwet 1950, een aantal accijnswetten en de Wet op de omzetbelasting 1968 te bewerkstelligen.

De instelling van het invoerrecht is nog steeds onderwerp van nationaal recht. In het geldende recht van de Benelux Economische Unie, noch in dat van de Europese Gemeenschappen wordt een rechtstreekse grondslag gevonden voor de heffing van het invoerrecht; deze heffing wordt daarin zonder meer voorondersteld. Anders is het gesteld met de regels die de omvang van de belastingschuld bepalen, te weten het tarief, de maatstaf en de vrijstellingen. Zowel de vaststelling als de wijziging van deze regels zijn onderwerp van internationale regelingen die, afgezien van de in die regelingen voorkomende delegatiebepalingen, aan de nationale wetgever geen ruimte meer laten voor autonoom handelen.

2. Benelux

Het vorenstaande geldt in de eerste plaats voor de bestaande Beneluxregelingen. Artikel 11, eerste lid, van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie (Trb. 1958, 18) – hierna Unieverdrag genoemd – bepaalt onder meer dat de invoerrechten in de Beneluxlanden worden geheven volgens een gemeenschappelijk tarief met gelijke rechten, waarbij de heffingsregelen worden gecoördineerd. Artikel 78 van het Unieverdrag

voegt hieraan toe dat de vaststelling van invoerrechten gemeenschappelijk of door multilaterale overeenkomsten waarbij de Beneluxlanden partij zijn, geschiedt en dat de wijze van heffing tegelijk met deze vaststelling wordt bepaald. Onder multilaterale overeenkomsten waarbij de Beneluxlanden partij zijn, zijn volgens het Protocol van 15 juni 1970 tot vaststelling van een Beneluxtarief van invoerrechten (Trb. 1970, 193) – hierna Protocol genoemd – mede te verstaan in al hun onderdelen verbindende besluiten van bij zodanige overeenkomsten opgerichte volkenrechtelijke organisaties, alsmede overeenkomsten waarbij de Europese Economische Gemeenschap partij is en die op grond van artikel 228, tweede lid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap (Trb. 1957, 91) – hierna EEG – Verdrag genoemd – voor de Beneluxlanden verbindend zijn. Artikel 1, eerste lid, van het Protocol bepaalt namelijk dat het gemeenschappelijke tarief van invoerrechten het bij het Protocol gevoegde tarief is, voor zover dat niet is vastgesteld door multilaterale overeenkomsten waarbij de Beneluxlanden of de Europese Economische Gemeenschap partij zijn of door in al hun onderdelen verbindende besluiten van bij zodanige overeenkomsten opgerichte volkenrechtelijke organisaties. Onder de vorenbedoelde besluiten zijn met name te verstaan verordeningen en beschikkingen, gegrond op het EEG-Verdrag, alsmede beschikkingen, gegrond op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (Trb. 1951, 82), hierna EGKS-Verdrag genoemd.

De gemeenschappelijke vaststelling betreft dan in de eerste plaats invoerrechten en heffingsregelen op het gebied waarop Benelux (nog) over vrijheid van handelen beschikt (bij voorbeeld enige toepassingsregels inzake het tarief, maatregelen ter zake van het Protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland, behorende bij het EEG-Verdrag); zij betreft eveneens invoerrechten en heffingsregelen die weliswaar onderwerp uitmaken van verdragen maar die niet rechtstreeks bij die verdragen zijn vastgesteld en in Beneluxverband nadere vaststelling behoeven (bij voorbeeld invoerrechten op goederen, vallende onder het EGKS-Verdrag, invoerrechten op goederen, herkomstig uit het vrije verkeer van Griekenland); voorts betreft zij invoerrechten en heffingsregelen welke onderwerp zijn van andere dan in al hun onderdelen verbindende besluiten van volkenrechtelijke organisaties (bij voorbeeld EEG-richtlijnen op het gebied van de vrijstellingen). Ten slotte betreft de gemeenschappelijke vaststelling de aan de bevoegde ministers gegeven machtigingen tot het nemen van nadere uitvoeringsmaatregelen.

In artikel 1, tweede lid, van het Protocol is de bevoegdheid tot aanpassing van het gemeenschappelijke tarief van invoerrechten door de Verdragsluitende Partijen overgedragen aan het comité van Ministers van de Benelux Economische Unie.

De huidige versie van het Protocol is als bijlage 1 bijgevoegd.

3. Europese Gemeenschappen

Ingevolge artikel 9, eerste lid, van het EEG-Verdrag is de Gemeenschap gegrondvest op een douane-unie welke onder meer de invoering medebrengt van een gemeenschappelijk douanetarief. Dit gemeenschappelijke douanetarief dat de basis uitmaakt van het tarief van invoerrechten, is vastgesteld bij de Verordening (EEG) nr. 950/68 van 28 juni 1968 van de Raad van de Europese Gemeenschappen (Pb. E.G. L 172), betreffende het gemeenschappelijk douanetarief.

De EEG heeft vervolgens met een aantal derde landen verdragen gesloten, op grond waarvan op al dan niet in het gemeenschappelijk douanetarief gespecificeerde goederencategorieën, van oorsprong of van herkomst uit die landen, preferentiële invoerrechten worden toegepast. Aan deze verdragen is bij verordening van de Raad uitvoering gegeven. Voorts stelt de Raad regelmatig verordeningen vast waarbij autonoom van het gemeenschappelijk douanetarief afwijkende maatregelen worden getroffen. Deze maatregelen kunnen in tijdsduur zijn beperkt en al dan niet betrekking hebben op bepaalde hoeveelheden goederen. Ook kunnen deze maatregelen zijn gebonden aan een bepaalde oorsprong of herkomst van de goederen.

Eveneens zijn bij verordening vastgesteld de regelen inzake de teruggaaf van invoerrecht, bepaalde regelen betreffende de toepassing van het tarief – bij voorbeeld de regeling van de te nemen maatregelen in verband met de bijzondere bestemming van de goederen –, regelen betreffende enige vrijstellingen en de regelen inzake de vaststelling van de douanewaarde van de goederen.

Op alle hiervoor genoemde terreinen hebben de lid-staten geen enkele bevoegdheid meer, behoudens voor zover betreft de in de vorengenoemde regelen voorkomende delegatiebepalingen tot het treffen van nadere uitvoeringsmaatregelen.

Als bijlage 2 is een overzicht toegevoegd van de in EG-verband vastgestelde, in al hun onderdelen verbindende basisregelingen inzake het tarief van invoerrechten.

4. Verwerking in nationaal recht

Tot nu toe is een praktijk gevolgd waarbij vrijwel alle bepalingen op het gebied van het tarief van invoerrechten die door de Benelux- en EG-wetgevers werden vastgesteld, in nationaal recht werden omgezet door middel van Koninklijke besluiten tot wijziging of aanpassing van het Tariefbesluit 1960, onder overneming van de inhoud van de internationale regels. Nu echter uit de door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de loop der jaren ontwikkelde jurisprudentie is komen vast te staan dat het overnemen van de inhoud van EG-verordeningen in nationale rechtsregels in het algemeen in strijd moeten worden geacht met het karakter van het gemeenschapsrecht, is tussen de bestaande nationale wetgeving en het communautaire recht steeds meer spanning ontstaan. Het onderhavige ontwerp beoogt die spanning weg te nemen.

Ook voor wat de bepalingen van het Beneluxrecht betreft kan, naar het oordeel van de ondergetekende, de verwerking van die bepalingen in nationaal recht eenvoudig en doeltreffend geschieden door middel van een wettelijke voorziening volgens welke die bepalingen rechtstreeks in de Nederlandse wetgeving zijn opgenomen. Daarbij komt dat, zoals reeds eerder werd opgemerkt, voor autonome maatregelen op het terrein van het tarief van invoerrechten geen ruimte meer bestaat.

Artikel 1 van het ontwerp stelt dan ook vast dat het tarief van invoerrechten is hetgeen ter zake is vastgesteld bij verdragen – en besluiten – waaraan Nederland is gebonden, terwijl in artikel 2 is bepaald dat de heffing van het invoerrecht geschiedt naar de onderscheidingen en bepalingen van het aldus vastgestelde tarief van invoerrechten.

5. Artikelsgewijze behandeling

Artikel 1

Dit artikel bepaalt wat onder tarief van invoerrechten moet worden verstaan. In navolging van het gemeenschappelijke Beneluxtarief van invoerrechten is gekozen voor een ruime definitie, dat wil zeggen dat het naast de naamlijst van goederen met de maatstaf en het bedrag van het invoerrecht tevens de daarvan afwijkende bijzondere tariefregelingen, alsmede de heffingsregelen omvat. Onder de bijzondere tariefregelingen zijn, naast de bepalingen inzake vrijstelling en teruggaaf van invoerrecht, te verstaan de regelingen inzake de schorsing van de heffing van invoerrechten, de tariefcontingenten, de algemene tariefpreferenties, de verlaagde rechten toegepast op grond van toetredings- of associatieverdragen of handelsakkoorden, en, eventueel, de instelling van z.g. retaliatierechten.

Heffingsregelen betreffen onder meer de Regels voor de Interpretatie van de naamlijst van goederen en afrondingsvoorschriften voor de berekening van het invoerrecht, alsmede de regeling inzake de vaststelling van de douanewaarde van de goederen.

Artikel 2

Dit artikel behelst de instelling van het invoerrecht en de vaststelling van het belastbare feit. Het tweede lid schrijft voor dat de heffing van het invoerrecht geschiedt naar de onderscheidingen en de bepalingen van het tarief van invoerrechten. Deze redactie is gekozen in verband met de ruime definitie van tarief van invoerrechten in artikel 1. De heffing van het invoerrecht is immers niet uitsluitend afhankelijk van de onderscheidingen van de naamlijst van goederen, maar ook van de andere, in bovengenoemd artikel vermelde regelingen, bij voorbeeld die inzake de vaststelling van de douanewaarde van de goederen.

Artikel 3

Zowel in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Gemeenschappen als in het Protocol zijn de bedragen van de specifieke rechten en die welke zijn vermeld in sommige onderverdelingen van de naamlijst van goederen, uitgedrukt in Ecu's. De heffing van het invoerrecht dient hier te lande uiteraard in Nederlandse valuta te geschieden. In verband met mogelijke afrondingsverschillen is in dit artikel voorgeschreven dat ook de berekening in die valuta moet plaatshebben. Welke tegenwaarde moet worden genomen, is vastgelegd in EG-verordeningen.

Artikel 4

Waar in het Protocol bepalingen voorkomen die een bevoegdheid of een opdracht inhouden om nadere algemeen verbindende voorschriften vast te stellen, geschiedt zulks door de «bevoegde ministers». Dit is met name het geval met betrekking tot de vrijstellingen. Evenzo komt het voor dat in verbindende besluiten van de Raad of van de Commissie van de Europese Gemeenschappen een dergelijke bevoegdheid wordt toegekend aan de bevoegde autoriteiten van de lid-staten. Ten einde een en ander op het gebied van de vrijstellingen bij invoer zo doorzichtig en beperkt mogelijk te houden, wordt voorgesteld in de Waarborgwet 1950 en de accijnswetten te voorzien in een bepaling op grond waarvan bij ministeriële regeling de gevallen aangewezen kunnen worden, waarin vrijstelling verleend kan worden. De koppeling met het invoerrecht wordt daarbij gehandhaafd; materiële wijzigingen worden niet beoogd.

Artikel 8

Algemeen

Ook de omzetbelastingwetgeving sluit voor haar vrijstellingen bij invoer nauw aan bij de vrijstellingen van invoerrecht. Voor deze opzet is gekozen uit doelmatigheidsoverwegingen: aldus kan de regelgeving op het gebied van de vrijstellingen bij invoer zo doorzichtig en beperkt mogelijk worden gehouden.

De vorenbedoelde koppeling is bereikt door in artikel 21 van de Wet op de omzetbelasting 1968 – hierna Wet genoemd – een groot aantal vrijstellingen van invoerrecht welke in het Tariefbesluit 1960 zijn voorzien van overeenkomstige toepassing te verklaren. In de Beschikking Vrijstellingen-Tariefbesluit 1960 – welke onder meer is gebaseerd op het Tariefbesluit 1960 en artikel 21 van de Wet – zijn de gevallen waarin vrijstelling kan worden verleend nader uitgewerkt, en zijn tevens de voorwaarden en beperkingen neergelegd welke in acht moeten worden genomen om voor een vrijstelling bij invoer in aanmerking te komen.

De voorgestelde intrekking van het Tariefbesluit 1960 noodzaakt derhalve ook tot een wijziging van de omzetbelastingwetgeving op het punt van de vrijstellingen bij invoer. Het opnemen in de Wet van internationale regelingen op dit terrein op de wijze zoals dat voor de invoerrechten is gedaan, komt

niet in aanmerking. Waar de invoerrechten door in al hun onderdelen rechtstreeks toepasselijke verordeningen worden vastgesteld, vindt de harmonisatie van de omzetbelasting in EG-verband, ook ten aanzien van vrijstellingen bij invoer, plaats door middel van richtlijnen; de verwerking daarvan dient in de nationale wetgeving te geschieden, aangezien op het terrein van de omzetbelasting een Beneluxregeling zoals die voor het invoerrecht is vastgesteld, ontbreekt. Overigens houdt dit niet in dat de uit praktisch oogpunt gewenste aansluiting bij het regime voor invoerrechten geheel verloren zal gaan. Op dit punt wordt hierna nog teruggekomen.

De categorieën van gevallen waarin door de lid-staten vrijstelling van omzetbelasting bij invoer dient te worden verleend zijn omschreven in artikel 14 van de Zesde richtlijn betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lid-staten inzake omzetbelasting-Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (Pb. E.G. 1977, L 145); hierna: de zesde richtlijn. Gezien het globale karakter van deze omschrijvingen gaat het hier om een kaderregeling, die – zoals ook in het tweede lid van voornoemd artikel is vastgelegd – op de meeste onderdelen een nadere uitwerking op communautair niveau behoeft. In afwachting van deze bij afzonderlijke richtlijnen te realiseren uitwerking kunnen de lid-staten binnen het in artikel 14 van de zesde richtlijn gegeven kader hun eigen regelingen handhaven.

Ten aanzien van een aantal vrijstellingen van omzetbelasting bij invoer zijn inmiddels nadere richtlijnen tot stand gekomen. Genoemd kunnen worden de Richtlijn houdende bepaling van de werkingssfeer van artikel 14, eerste lid, letter d, van de zesde richtlijn met betrekking tot de vrijstelling van de omzetbelasting voor de definitieve invoer van bepaalde goederen, de Richtlijn betreffende de belastingvrijstellingen bij definitieve invoer uit een lid-staat van persoonlijke goederen door particulieren en de Richtlijn inzake vrijstelling van belasting bij tijdelijke invoer uit een andere lid-staat van bepaalde vervoermiddelen (zie voor deze drie richtlijnen Pb. E.G. 1983, L 105).

Uit het vorenstaande kan worden afgeleid dat de harmonisatie in EG-verband met betrekking tot de vrijstellingen van omzetbelasting bij invoer nog niet over de hele linie in uitgewerkte vorm tot stand is gekomen. Met de drie vorenbedoelde richtlijnen is weliswaar een forse stap gezet in die richting, maar voor een deel van de vrijstellingen ontbreken thans nog de in artikel 14 van de zesde richtlijn in het vooruitzicht gestelde nadere communautaire regelingen. De verwachting is overigens dat nu de drie eerdergenoemde richtlijnen door de Raad zijn aanvaard, de Commissie spoedig met voorstellen daartoe zal komen.

Voor de regeling in de omzetbelastingwetgeving van de vrijstellingen bij invoer is gekozen voor een opzet die in zekere zin parallel loopt met de wijze waarop in EG-verband op dit terrein te werk is gegaan. In het voorgestelde artikel 21 van de Wet wordt volstaan met een delegatiebepaling aan de minister, waarin is opgenomen een globale omschrijving van de categorieën gevallen die voor een vrijstelling in aanmerking komen. Nu het gehele kader van de vrijstellingen van omzetbelasting bij invoer vastligt in de zesde richtlijn kan, ter uitvoering van deze communautaire regeling met een kaderwetgeving zoals hier voorligt, worden volstaan. De wijzigingen in deze sfeer zullen immers steeds van betrekkelijk ondergeschikte betekenis zijn. Ook uit het oogpunt van wetssystematiek valt de gekozen weg naar het oordeel van de ondergetekende te prefereren boven een uitputtende opsomming van de gevallen waarin vrijstelling wordt verleend; een opsomming die bovendien, gelet op het belang daarvan, een volstrekt onevenredig deel van de Wet in beslag zou gaan nemen. Ten slotte pleit voor de voorgestelde opzet de omstandigheid dat, zoals hiervoor reeds is uiteengezet, het harmonisatieproces in de EG op het terrein van de vrijstellingen van omzetbelasting bij invoer nog niet is voltooid. Dit betekent dat de Nederlandse regelingen op dit punt in de toekomst nog regelmatig zullen moeten worden gewijzigd en aangepast aan de ontwikkelingen in EG-verband. Mede in verband met dit laatste aspect is gekozen voor een delegatie aan de minister. Aldus lijkt de aanpassing aan nieuwe EG-regelingen het meest doelmatig te kunnen geschieden.

Zoals hiervoor al is opgemerkt betekent de nieuwe opzet voor de vrijstellingen van omzetbelasting bij invoer niet dat de uit praktisch oogpunt wenselijke koppeling met het invoerrechten-regime geheel dient te worden losgelaten. In EG-verband wordt ernaar gestreefd de werkingssfeer en toepassingsmodaliteiten van de invoervrijstellingen in de sfeer van de omzetbelasting en het invoerrecht zoveel als gelet op het specifieke karakter van die heffing mogelijk is, aan elkaar gelijk te doen zijn. Dit betekent dat de gevallen waarin de praktijk met uiteenlopende regelingen wordt geconfronteerd, beperkt zullen blijven. Verder zal het in bepaalde gevallen ook mogelijk blijven de aansluiting tussen de beide regimes in de regelgeving zichtbaar te maken door voor de vrijstelling van de omzetbelasting te verwijzen naar bepalingen uit de EG-verordeningen in gevallen waarin van een identieke vrijstelling van het invoerrecht sprake is.

Toelichting op de onderdelen

Onderdeel A

Nu wordt voorgesteld het Tariefbesluit 1960 in te trekken, dient de verwijzing in artikel 8, zevende lid, van de Wet naar dat besluit te worden gewijzigd. De huidige verwijzing naar het Tariefbesluit 1960 houdt in dat de wisselkoers met betrekking tot de in vreemde valuta uitgedrukte gegevens die nodig zijn voor het bepalen van de vergoeding, wordt vastgesteld overeenkomstig de ter zake geldende regels zoals die thans zijn vastgesteld bij Verordening (EEG) nr. 1224/80 (Pb. E.G. 1980, L 134).

In EG-verband wordt op het ogenblik gewerkt aan een verordening ter uitvoering van deze verordening welke mogelijk zal leiden tot uitvoeringsbepalingen in de Beschikking douanewaarde. Om te vermijden dat in de Wet in dit verband naar verscheidene wettelijke regelingen moet worden verwezen, wordt voorgesteld in artikel 8, zevende lid, te bepalen dat de omrekening plaatsvindt overeenkomstig de ter zake geldende wettelijke bepalingen inzake de douane en de accijnzen. Hieronder vallen immers, naast nationale bepalingen, ook verordeningen van de EG.

Onderdeel B

In het voorgestelde artikel 21 van de Wet is gekozen voor een globale omschrijving van de categorieën gevallen die in aanmerking komen voor een vrijstelling van omzetbelasting bij invoer. Het is om verschillende redenen niet noodzakelijk daarbij voor alle gevallen die in artikel 14 van de zesde richtlijn worden opgesomd, in de Wet eveneens in een vrijstellingsmogelijkheid te voorzien. In de eerste plaats is het zeer wel mogelijk de gevallen van tijdelijke invoer, definitieve invoer en wederinvoer als bedoeld in de letters c, d en e van genoemd artikel 14 in de Wet samen te brengen onder één categorie (letter a van het voorgestelde artikel 21). Ook de vrijstelling die in de richtlijn is voorzien voor diplomaten, functionarissen van internationale instellingen en in het kader van de NAVO (artikel 14, letter g) kan worden gebaseerd op de voorgestelde letter a van artikel 21. De vrijstelling bij invoer van visserijprodukten als bedoeld in letter h van artikel 14 is reeds voorzien in artikel 15 van het Uitvoeringsbesluit omzetbelasting 1968. De in de richtlijn genoemde vrijstelling voor diensten welke betrekking hebben op de invoer van goederen, en die voor de invoer van goud door de Centrale Banken (artikel 14, letters i en j) zijn in Nederland reeds geregeld door opneming in de bij de Wet behorende Tabel II. Ten slotte behoeft de vrijstelling voor goederen die worden doorgevoerd niet in het nieuwe artikel 21 te worden overgenomen omdat bij deze goederenbeweging geen belastbaar feit plaatsvindt.

Bij wijze van voorbeeld worden hierna een aantal concrete gevallen genoemd waaraan bij de letters a, b en c van het nieuw voorgestelde artikel 21 moet worden gedacht.

Op grond van letter a zullen onder meer worden vrijgesteld de tijdelijke invoer van personenauto's en containers, goederen die worden ingevoerd als reizigersbagage, in verband met een verhuizing of huwelijk dan wel goederen die op een tentoonstelling zullen worden gebruikt.

Letter b ziet op bepaalde gevallen van passieve veredeling binnen de Gemeenschap, terwijl letter c doelt op goederen waarvan de levering binnen Nederland is vrijgesteld op grond van artikel 11 van de Wet (bij voorbeeld menselijk bloed).

Zoals reeds is opgemerkt maakt de in artikel 21 voorziene delegatie aan de minister het mogelijk de ontwikkelingen in EG-verband op dit vlak op de voet te volgen. Naast de ministeriële regelingen ter uitwerking van de in artikel 21 aangeduide categorieën, zal ook in de sfeer van de invoerrechten behoefte blijven bestaan aan ministeriële uitvoeringsvoorschriften ten aanzien van de vrijstellingen bij invoer. Voorts zullen regelingen op ministerieel niveau nodig zijn met betrekking tot de vrijstellingen van de waarborg en de accijnzen bij invoer, die door het vervallen van het Tariefbesluit 1960 eveneens autonoom dienen te worden geregeld (zie de artikelen 6 en 7 van het ontwerp).

Het ligt in mijn voornemen de vorenbedoelde regelingen en voorschriften te bundelen in een «Beschikking vrijstellingen belastingen bij invoer», die de huidige Beschikking Vrijstellingen-Tariefbesluit 1960 vervangt. Op deze wijze kan, evenals dat thans het geval is, de door de bij invoer betrokkenen te raadplegen regelgeving beperkt worden gehouden.

Artikel 9

De datum 1 juli 1984 houdt verband met de inwerkingtreding op die datum van wijziging van de communautaire wetgeving op het terrein van de vrijstellingen van invoerrecht en omzetbelasting. Indien het ontwerp niet op dezelfde dag van kracht zou worden, zou dit leiden tot een dubbele, vrij ingrijpende herziening van de nationale lagere wetgeving.

De Minister van Financiën,
H. O. C. R. Ruding

BIJLAGE 1

PROTOCOL TOT VASTSTELLING VAN EEN BENELUX-TARIEF VAN INVOERRECHTEN

De Regering van het Koninkrijk België,
De Regering van het Groothertogdom Luxemburg,
De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Gelet op het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, inzonderheid op de artikelen 11 en 78,

Gelet op het advies van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad van 29 mei 1970,

Overwegende, dat thans vrijwel alle invoerrechten en heffingsregelen worden vastgesteld door multilaterale overeenkomsten, waarbij de Beneluxlanden of de Europese Economische Gemeenschap partij zijn, dan wel door in al hun onderdelen verbindende besluiten van bij zodanige overeenkomsten opgerichte volkenrechtelijke organisaties,

Overwegende, dat het wenselijk is de vaststelling van het gemeenschappelijk tarief van invoerrechten, zoals deze tot nu toe heeft plaatsgehad, aan de nieuwe toestand aan te passen, enerzijds door het vervallen verklaren van het op 25 juli 1958 te Brussel tussen de Beneluxlanden ondertekende Protocol tot vaststelling van een nieuw tarief van invoerrechten en van de sedertdien ondertekende Aanvullende Protocollen welke een wezenlijk deel daarvan uitmaken en, anderzijds, door een nieuwe gemeenschappelijke vaststelling van de invoerrechten en van de heffingsregelen voor zover deze niet zijn vastgesteld door multilaterale overeenkomsten, waarbij de Beneluxlanden of de Europese Economische Gemeenschap partij zijn, dan wel door in al hun onderdelen verbindende besluiten van bij zodanige overeenkomsten opgerichte volkenrechtelijke organisaties,

Zijn het volgende overeengekomen:

Artikel 1

1. Het in de artikelen 11 en 78 van het op 3 februari 1958 te 's-Gravenhage gesloten Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie bedoelde gemeenschappelijk tarief van invoerrechten, met inbegrip van de Inleidende Bepalingen daarvan, voor zover dat niet is vastgesteld door multilaterale overeenkomsten waarbij de Beneluxlanden of de Europese Economische Gemeenschap partij zijn, dan wel door in al hun onderdelen verbindende besluiten van bij zodanige overeenkomsten opgerichte volkenrechtelijke organisaties, is het bij dit Protocol gevoegde tarief van invoerrechten.

2. Onverminderd het bepaalde in artikel 2, kan het in lid 1 bedoelde tarief worden gewijzigd bij beschikking van het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie, genomen overeenkomstig artikel 19a van het Unieverdrag.

Artikel 2

Het bij dit Protocol gevoegde tarief van invoerrechten treedt buiten werking voor zover het invoerrechten en heffingsregelen betreft die worden vastgesteld door multilaterale overeenkomsten waarbij de Beneluxlanden of de Europese Economische Gemeenschap partij zijn, dan wel door in al hun onderdelen verbindende besluiten van bij zodanige overeenkomsten opgerichte volkenrechtelijke organisaties, met ingang van het tijdstip waarop die overeenkomsten of besluiten van toepassing worden.

Artikel 3

Voor de toepassing van de hoofdstukken III, IV en V van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof worden als gemeenschappelijke rechtsregels aangewezen de bepalingen

van dit Protocol en, tenzij het een regel betreft waarvan de uitleg is opgedragen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, de bepalingen van het bij dit Protocol gevoegde tarief van invoerrechten, alsmede de daarin op grond van artikel 1, lid 2, van het Protocol aangebrachte wijzigingen.

Artikel 4

Het op 25 juli 1958 te Brussel ondertekende Protocol tussen België, Luxemburg en Nederland tot vaststelling van een nieuw tarief van invoerrechten, alsmede de sedertdien ondertekende Aanvullende Protocollen welke een wezenlijk deel daarvan uitmaken, vervallen.

Artikel 5

Dit Protocol zal voorlopig worden toegepast met ingang van 29 juni 1970.

Artikel 6

1. Dit Protocol zal worden bekrachtigd. De akten van bekrachtiging zullen worden nedergelegd bij de secretaris-generaal van de Benelux Economische Unie, die de Overeenkomstsluitende Partijen kennis geeft van de nederlegging van die akten.
2. Het Protocol treedt in werking op de dag der nederlegging van de derde akte van bekrachtiging.
3. Het Protocol blijft voor een zelfde tijd van kracht als het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

Gedaan te Brussel, op 15 juni 1970, in drie exemplaren, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek.

Voor de Regering van het Koninkrijk België:
(w.g.) P. Harmel

Voor de Regering van het Groothertogdom Luxemburg:
(w.g.) L. Schaus

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden:
(w.g.) H. J. de Koster.

TARIEF VAN INVOERRECHTEN BEDOELD IN ARTIKEL 1 VAN HET PROTOCOL TOT VASTSTELLING VAN EEN BENELUX-TARIEF VAN INVOERRECHTEN

INHOUD

Inleidende bepalingen

Titel I. Bepalingen betreffende het tarief

Hoofdstuk I. Bepalingen voor de toepassing van het tarief
Hoofdstuk II. Vrijstellingen
Hoofdstuk III. (vervallen)
Hoofdstuk IV. Andere bepalingen

Titel II. Bepalingen betreffende de douanewaarde van de goederen

Titel III. Algemene bepalingen

Tabel I

Invoerrechten op goederen herkomstig uit het vrije verkeer van Griekenland.

INLEIDENDE BEPALINGEN

TITEL I

Bepalingen betreffende het tarief

HOOFDSTUK I. BEPALINGEN VOOR DE TOEPASSING VAN HET TARIEF

Artikel 1

Voor de toepassing van het tarief gelden de inleidende bepalingen van het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap.

Artikel 2

(vervallen)

Artikel 3

(vervallen)

Artikel 4

Bij de indeling van goederen wordt geen rekening gehouden met handelsmerken, namen van de fabrikant of verkoper, aanwijzingen van het land van oorsprong of andere soortgelijke aanwijzingen, welke niet het karakter van versiering hebben.

Artikel 5

1. Voor de berekening van het invoerrecht wordt de waarde naar boven afgerond in eenheden of veelvouden van tien frank of van een gulden.
2. Delen van een kilogram, van een liter of van een meter worden voor een geheel kilogram, voor een gehele liter of voor een gehele meter genomen. Deze regel lijdt uitzonderng indien de hoeveelheid, waarover het invoerrecht moet worden berekend, minder dan een kilogram, minder dan een liter of minder dan een meter bedraagt. In dit geval worden delen van een hectogram, van een deciliter of van een decimeter, voor een gehele hectogram, voor een gehele deciliter of voor een gehele decimeter genomen.

3. De berekening van het invoerrecht op basis van het volume-percentage ethylalcohol, geschiedt per tiende percent absolute ethylalcohol, met dien verstande dat gedeelten van een tiende percent worden verwaarloosd.

4. Het volume van ethylalcoholhoudende produkten wordt voor de berekening van de invoerrechten en voor de bepaling van de sterkte gesteld op de hoeveelheid alcoholische vloeistof en de andere aanwezige stoffen te zamen.

5. Het volume van ethylalcoholhoudende produkten in vaste vorm, in deegvorm, of onder gasdruk (met uitzondering van mousserende dranken), wordt voor de berekening van het invoerrecht vastgesteld:

a. bij produkten in vaste vorm of in deegvorm, op basis van een liter per 800 gram nettogewicht;

b. bij produkten onder gasdruk, op basis van de inhoudsruimte van de recipiënten.

6. Het door de aangever verschuldigde invoerrecht wordt voor elke onder een post op een aangifte ten invoer aangegeven partij goederen afgerond tot de naasthogere frank dan wel tot de naasthogere volle tien cent.

Artikel 6

(vervallen)

HOOFDSTUK II. VRIJSTELLINGEN

Artikel 7

1. Voor zover de in de volgende artikelen vermelde vrijstellingen er van uitgaan dat de identiteit van de goederen moet worden gehandhaafd, zijn zij slechts van toepassing, indien die identiteit voldoende kan worden vastgesteld.

2. De bevoegde ministers kunnen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, in de door hen aan te wijzen gevallen en onder de door hen te stellen voorwaarden, afwijkingen toestaan van het bepaalde in het eerste lid.

3. De bevoegde ministers kunnen onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen toestaan dat de vrijstelling wordt verleend bij wijze van teruggaaf.

Artikel 8

Waar in dit hoofdstuk wordt gesproken van uitvoer of wederuitvoer wordt daaronder verstaan:

a. ten aanzien van onder het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal vallende goederen: de uitvoer, onderscheidenlijk de wederuitvoer naar grondgebieden waarop dat Verdrag niet van toepassing is; onder bijzondere omstandigheden kan de uitvoer, onderscheidenlijk de wederuitvoer plaatsvinden naar grondgebieden waarop dat Verdrag wel van toepassing is, maar dan worden de goederen beschouwd als vallende buiten de voorzieningen van artikel 4 van genoemd Verdrag;

b. ten aanzien van onder het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap vallende goederen: de uitvoer, onderscheidenlijk de wederuitvoer naar grondgebieden waarop dat Verdrag niet van toepassing is; onder bijzondere omstandigheden kan de uitvoer, onderscheidenlijk de wederuitvoer plaatsvinden naar grondgebieden waarop dat Verdrag wel van toepassing is, maar dan worden de goederen beschouwd als vallende buiten de voorzieningen van de artikelen 9 en 10 van genoemd Verdrag;

c. ten aanzien van onder het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie vallende goederen: de uitvoer, onderscheidenlijk de wederuitvoer naar grondgebieden waarop dat Verdrag niet van toepassing is; onder bijzondere omstandigheden kan de uitvoer, onderscheidenlijk de wederuitvoer plaatsvinden naar grondgebieden waarop dat Verdrag wel van toepassing is, maar dan worden de goederen beschouwd als vallende buiten de voorzieningen van artikel 93 van genoemd Verdrag.

Artikel 9

De bevoegde Ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, met inachtneming van de verbindende besluiten ter zake van de Raad en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele of gedeeltelijke vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. goederen welke worden ingevoerd om een bewerking – het monteren, samenbouwen of aanbrengen aan andere goederen daaronder begrepen – te ondergaan en bestemd zijn om daarna weder te worden uitgevoerd;

b. goederen welke worden ingevoerd om te worden verwerkt tot andere goederen, welke zijn bestemd om te worden uitgevoerd;

c. goederen welke worden ingevoerd om te worden hersteld – het reviseren en afstellen daaronder begrepen – en zijn bestemd om daarna weder te worden uitgevoerd;

d. goederen, zoals katalysatoren, versnellers of vertragers van scheikundige reacties, welke worden ingevoerd om de vervaardiging van uit te voeren goederen mogelijk te maken of te vergemakkelijken en welke tijdens hun gebruik geheel of gedeeltelijk verdwijnen en niet meer in de uit te voeren goederen voorkomen.

Artikel 10

De bevoegde Ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, met inachtneming van de verbindende besluiten ter zake van de Raad en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele of gedeeltelijke vrijstelling van invoerrechten wordt verleend voor:

a. goederen welke na uit het vrije verkeer te zijn uitgevoerd en een bewerking, het monteren, het samenbouwen, het aanbrengen daarvan aan andere goederen daaronder begrepen, te hebben ondergaan, weder worden ingevoerd;

b. goederen welke worden ingevoerd na te zijn verkregen door verwerking van goederen welke uit het vrije verkeer zijn uitgevoerd;

c. goederen welke na uit het vrije verkeer te zijn uitgevoerd en een herstelling – revisie en afstelling daaronder begrepen – te hebben ondergaan, weder worden ingevoerd;

d. goederen waarop artikel 9 van toepassing is, welke na te zijn uitgevoerd en een of meer veredelingshandelingen genoemd onder de letters a, b en c te hebben ondergaan, weder worden ingevoerd.

Artikel 10bis

De bevoegde Ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, met inachtneming van de verbindende besluiten terzake van de Raad en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele of gedeeltelijke vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor goederen welke in het vrije verkeer worden ingevoerd ter vervanging van goederen in het vrije verkeer welke zijn of zullen worden uitgevoerd met het oog op hun herstelling, revisie en afstelling daaronder begrepen.

Artikel 11

1. De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gedeeltelijke vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor goederen welke hun waarde mede ontlenen aan tekeningen, ontwerpen, modellen of andere produkten van techniek, kunst of wetenschap, dan wel aan auteursrechten, octrooien of dergelijke rechten, mits die produkten of rechten toebehoren aan personen wonende of gevestigd binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen en niet zijn verkregen van de buiten de Europese Gemeenschappen wonende of gevestigde fabrikant of leverancier van de goederen of van een met hem in zaken verbonden persoon.

2. De vrijstelling, als is bedoeld in lid 1, wordt verleend tot het bedrag dat van de goederen minder geheven zou zijn, indien bij de vaststelling van de waarde daarvan geen rekening zou worden gehouden met de in die bepaling bedoelde produkten of rechten.

Artikel 12

De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele of gedeeltelijke vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor verpakkingsmiddelen en andere voorwerpen – andere dan vervoermiddelen – vervaardigd en ingericht voor het vervoer van goederen, alsmede dekkleden en stuwmaterieel:

a. (vervallen)

b. welke, hetzij worden gebruikt bij de invoer van goederen om vervolgens weder te worden uitgevoerd, hetzij worden ingevoerd om te worden gebruikt bij de uitvoer van goederen.

Artikel 13

De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. vervoermiddelen en containers, welke na uit het vrije verkeer te zijn uitgevoerd weder worden ingevoerd zonder een herstelling, een bewerking of een verwerking te hebben ondergaan;

b. vervoermiddelen en containers, welke worden ingevoerd om, na slechts korte tijd binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen te zijn verbleven, weder te worden uitgevoerd;

c. goederen die deel uitmaken van de persoonlijke bagage van reizigers;

d. provisie en scheepsbehoeften aan boord van binnenkomende schepen, geen woonschepen zijnde; provisie aanwezig in treinen of in luchtvaartuigen in internationaal verkeer, brandstoffen en smeermiddelen aanwezig in binnenkomende vervoermiddelen en bestemd voor de voortdrijving of de smering daarvan.

Artikel 14

De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. monsters en stalen met een onbeduidende waarde, welke worden ingevoerd om daarop bestellingen op te nemen van in te voeren goederen, of welke bestemd zijn om te dienen tot het doen van aankopen van uit te voeren goederen;

b. monsters en stalen, andere dan zijn bedoeld in letter a, welke toebehoren aan personen wonende of gevestigd buiten de Europese Gemeenschappen en welke worden ingevoerd om, na te hebben gediend tot het opnemen van bestellingen van in te voeren goederen of tot het doen van aankopen van uit te voeren goederen, weder te worden uitgevoerd;

c. catalogi, prijscouranten en ander handelsdrukwerk op naam van een onderneming gevestigd buiten de Europese Gemeenschappen welke per geadresseerde in geringe hoeveelheden worden ingevoerd.

Artikel 15

1. De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. goederen, welke bestemd zijn voor het persoonlijk gebruik – gebruik door leden van het gezin daaronder begrepen – van binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen hun functie uitoefenende diplomatieke ambtenaren en beroepsconsuls, alsmede van de aan aldaar gevestigde ambassades, gezantschappen en consulaten verbonden kanselarijbeambten;

b. goederen, welke bestemd zijn voor de officiële behoeften – bouwen en herstellen daaronder begrepen – van binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen gevestigde ambassades en gezantschappen;

c. kanselarijbenodigheden, welke door of namens vreemde regeringen aan haar binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen gevestigde consulaten worden toegezonden.

2. De vrijstelling, als is bedoeld in het eerste lid, letter a, is slechts van toepassing voor zover de daar bedoelde diplomatieke ambtenaren, beroepsconsuls en kanselarijbeambten vreemdeling zijn en overigens binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen geen bedrijf of beroep uitoefenen.

3. De vrijstellingen, als zijn bedoeld in het eerste lid, zijn slechts van toepassing, indien en voor zover de vreemde Staat waarvan de ambassade, het gezantschap of het consulaat binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen is gevestigd, aan Nederland, België en Luxemburg een overeenkomstige vrijstelling verleent, behoudens afwijkingen in bestaande internationale verdragen.

4. De bevoegde ministers kunnen bepalen dat de vrijstellingen, als zijn bedoeld in het eerste lid, vervallen, indien de goederen niet langer worden gebruikt voor het doel waartoe de vrijstelling is verleend.

Artikel 16

De bevoegde ministers kunnen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vaststellen, volgens welke, onder de voorwaarden en beperkingen voorkomend in internationale verdragen waarbij België, Luxemburg en Nederland partij zijn, gehele of gedeeltelijke vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor goederen, welke bestemd zijn voor internationale organisaties of, in voorkomend geval, voor de daaraan verbonden personen.

Artikel 17

De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele of gedeeltelijke vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. in het tarief niet afzonderlijk genoemde resten en afval van goederen, welke in de staat, waarin zij bij de invoer verkeren niet meer met de goederen, waarvan zij afkomstig zijn, gelijk te stellen zijn;

b. goederen, welke wegens beschadiging, bederf of slijtage niet meer geschikt zijn te achten en ook niet meer geschikt zijn te maken om te worden gebruikt voor het doel, waartoe zij in gave of niet bedorven toestand worden aangewend.

Artikel 18

De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. goederen bestemd voor door de bevoegde minister aangewezen organisaties, welke door vreemde regeringen belast zijn met de aanleg, de inrichting en het onderhoud van de kerkhoven, begraafplaatsen en gedenktekens voor de leden van hun krijgsmachten, die in oorlogstijd zijn overleden en op het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen zijn begraven, voor zover deze organisaties binnen het kader van de hun in dit verband gegeven opdracht handelen;

b. kleding, bedlinnen, dekens, onmisbare voedingsmiddelen, geneesmiddelen en speelgoed, geschonken aan liefdadigheidsinstellingen met algemeen karakter en bestemd om door deze instellingen kosteloos te worden uitgedeeld aan de bevolking of ter beschikking te worden gesteld van soortgelijke instellingen;

c. doodkisten waarin lijken, urnen waarin as van verbrande lijken, benevens de daarmede ingevoerde bloemen en tot versiering van die kisten of urnen dienende voorwerpen;

d. door hen aangewezen goederen, welke in verband met hun bijzondere aard of bestemming geacht kunnen worden voor het handelsverkeer van geen betekenis te zijn.

Artikel 19

1. De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. uitzetten en huwelijksgeschenken, bestemd voor een persoon wonende buiten de Europese Gemeenschappen, die met een ingezetene van het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen in het huwelijk treedt;

b. verhuisboedels, voor zover zij uit gebruikte goederen bestaan;

c. gebruikte goederen, welke een ingezetene van het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen heeft geërfd.

2. De vrijstelling, als is bedoeld in het eerste lid, letter a, is slechts van toepassing, indien en voor zover de Staat, op wiens grondgebied die persoon woonde, aan Nederland, België en Luxemburg een overeenkomstige vrijstelling verleent.

Artikel 20

(vervallen)

Artikel 21

(vervallen)

Artikel 22

De bevoegde ministers kunnen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen bepalingen vaststellen, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele of gedeeltelijke

vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor goederen, welke werden ingevoerd om, na slechts korte tijd binnen het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen te zijn verbleven zonder een bewerking of een verwerking te hebben ondergaan, weder te worden uitgevoerd.

Artikel 23

1. De bevoegde ministers stellen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vast, volgens welke onder de door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor:

a. vruchten en gewassen, gewonnen op landerijen, gelegen buiten het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen in de nabijheid van de grens en in gebruik bij personen gevestigd binnen dat grondgebied;

b. trekdieren en voorwerpen, welke, na door de in letter a bedoelde personen uit het vrije verkeer te zijn uitgevoerd voor de bewerking en het binnenhalen van de oogst van die landerijen weder worden ingevoerd;

c. paarden en vee welke, na door de in letter a bedoelde personen uit het vrije verkeer te zijn uitgevoerd ter beweiding op die landerijen, weder worden ingevoerd;

d. paarden en vee welke, na door de in letter a bedoelde personen uit het vrije verkeer te zijn uitgevoerd voor het dekken of om te worden beslagen, gewogen, gedekt of verzorgd, weder worden ingevoerd.

2. De vrijstellingen, als zijn bedoeld in het eerste lid, letters a, b en c, zijn slechts van toepassing indien de daar bedoelde landerijen worden geëxploiteerd vanuit het grondgebied van de Verdragsluitende Partijen.

HOOFDSTUK III

(vervallen)

HOOFDSTUK IV. ANDERE BEPALINGEN

Artikel 25

1. Het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap wordt aangevuld als volgt:

Onder tariefpost 99.06 wordt opgenomen:

Aantekeningen

1. De ouderdom van de onder post 99.06 in te delen goederen dient ten genoegen van de douane-ambtenaren te worden aangetoond.

2. De Minister van Financiën kan bepalen dat de onder post 99.06 in te delen goederen slechts op daarvoor aan te wijzen kantoren ten invoer mogen worden aangegeven.

2. Waar in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap wordt gesproken over «de bevoegde autoriteiten» wordt daaronder verstaan «de Ministers van Financiën».

Artikel 26

De tariefnomenclatuur alsmede de invoerrechten geldend voor de onder het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal vallende goederen, zijn die welke ter informatie zijn opgenomen in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap, alsmede die welke in afwijking daarvan of ter aanvulling daarop zijn vastgelegd in internationale afspraken, gemaakt in het kader van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal en bekendgemaakt in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen.

Artikel 27

Bij invoer van goederen ten aanzien waarvan wordt aangetoond dat zij herkomstig zijn uit het vrije verkeer van Griekenland, worden de invoerrechten geheven die zijn vermeld in Tabel I.

Artikel 27bis

De bevoegde Ministers kunnen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vaststellen volgens welke door hen aan te wijzen goederen worden onderworpen aan de rechten van het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap indien die goederen herkomstig zijn uit het vrije verkeer van een lid-staat van de Europese Economische Gemeenschap en, door de werking van het bij het op 25 maart 1957 te Rome gesloten Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap behorende Protocol betreffende de binnenlandse handel van Duitsland en de daarmede samenhangende vraagstukken, niet aan die rechten onderworpen zijn geweest.

Artikel 27ter

De bevoegde Ministers kunnen, op voorstel van de Commissie voor douane en belastingen, bepalingen vaststellen, volgens welke onder door hen te stellen voorwaarden en beperkingen gehele vrijstelling van invoerrecht wordt verleend voor goederen, vermeld in de lijst bedoeld in artikel 223, tweede lid, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, voor zover die goederen bestemd zijn voor de uitvoering van gemeenschappelijke defensieprogramma's waarbij ten minste één van de Beneluxlanden partij is.

Artikel 28

Voor de toepassing van het tarief hebben de navolgende symbolen en afkortingen de volgende betekenis:
F = Belgische frank
f = gulden
% = percent

TITEL II

Bepalingen betreffende de douanewaarde van de goederen

Artikel 29

1. Voor de berekening van de douanewaarde gelden de bepalingen inzake de douanewaarde van de goederen welke zijn vastgesteld voor de toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap.
2. Indien in de bepalingen inzake de douanewaarde sprake is van het douanegebied van de Gemeenschap wordt, voor wat goederen betreft vallende onder het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap voor Kolen en Staal, in de plaats daarvan gelezen het grondgebied waarop dat verdrag van toepassing is.

Artikel 30

Voor de bepaling van de waarde van goederen welke worden uitgeslagen uit entrepots en uit inrichtingen voor voorlopige of tijdelijke opslag gelden bij het in aanmerking nemen van de betaalde of te betalen prijs, de volgende bepalingen:

a. de betaalde of te betalen prijs kan zijn ofwel de verkoopprijs betrekking hebbende op opslag in de entrepots of inrichtingen ofwel de prijs bij een wederverkoop, mits het in beide gevallen een prijs betreft die is gericht op het douanegebied van de Gemeenschap;

b. als tijdstip voor de waardebepaling geldt de datum van ontvangst door de douane van de aangifte bij uitslag uit de entrepots of inrichtingen;

c. de termijn binnen welke de betaalde of te betalen prijs als douanewaarde kan worden aanvaard wordt vergroot met de duur van de opslag wanneer deze opslag niet meer beloopt dan twee jaar;

d. de kosten voor opslag en bewaring in goede staat van de goederen tijdens hun verblijf in de entrepots of inrichtingen, die een koper draagt, wanneer de door hem betaalde of te betalen prijs basis voor de waardebepaling is, moeten niet in de douanewaarde worden begrepen.

TITEL III

Algemene bepalingen

Artikel 31

De bevoegde Ministers kunnen inzake het tarief van invoerrechten bepalingen vaststellen ter uitvoering van:

a. multilaterale overeenkomsten waarbij de Beneluxlanden of de Europese Economische Gemeenschap partij zijn;

b. in al hun onderdelen verbindende besluiten van de bevoegde instellingen van de Europese Gemeenschappen;

c. internationale afspraken, gemaakt in het kader van de Gemeenschap voor Kolen en Staal en bekendgemaakt in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen.

TABEL I

Invoerrechten op goederen herkomstig uit het vrije verkeer van Griekenland

1. Bij invoer van goederen, welke in deze tabel zijn opgenomen door vermelding van de tariefpost waaronder zij worden ingedeeld en, voor zover nodig, aangeduid door een nadere omschrijving en ten aanzien waarvan wordt aangetoond dat zij herkomstig zijn uit het vrije verkeer van Griekenland, worden de in deze tabel bij die goederen vermelde invoerrechten geheven. Indien in de kolom 'Tarief %' naast een invoerrecht een invoerrecht tussen haakjes is geplaatst, treedt dit laatste in de plaats van het eerste met ingang van het verkoopseizoen in de sector rundvlees. De goederen herkomstig uit het vrije verkeer van Griekenland, welke niet in deze tabel zijn opgenomen, zijn bij invoer niet aan invoerrechten onderworpen.

2. Indien in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap twee of meer tariefpostonderverdelingen worden samengetrokken tot één nieuwe onderverdeling treedt in de tabel deze nieuwe onderverdeling in de plaats van de samengetrokken onderverdelingen. Alsdan geldt het laagste van de bij de samengetrokken onderverdelingen in de tabel vermelde rechten.

3. Indien in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap een daarin opgenomen tariefpostonderverdeling wordt gesplitst in twee of meer nadere onderverdelingen, treden in de tabel deze nadere onderverdelingen in de plaats van de gesplitste onderverdeling. De hoogte van de in de tabel opgenomen rechten blijft daarbij ongewijzigd, met dien verstande dat, indien zij hoger zijn dan de desbetreffende in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap vermelde rechten, laatstbedoelde rechten in de plaats treden van eerstbedoelde rechten.

4. Indien in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Economische Gemeenschap wijzigingen worden aangebracht waardoor de hoogte van een daarin vermeld recht lager wordt dan een bij de desbetreffende tariefpost in deze tabel opgenomen recht, treedt eerstbedoeld recht in de plaats van laatstbedoeld recht.

5. De tegenwaarde van de ECU, waarnaar voor enige specifieke invoerrechten wordt verwezen, in nationale valuta is die welke van toepassing is op de in ECU's uitgedrukte bedragen in het gemeenschappelijk douanetarief van de Europese Gemeenschappen.

6. De verlaagde rechten, berekend overeenkomstig de akte betreffende de toetredingsvoorwaarden voor de Helleense Republiek tot de Europese Gemeenschappen, worden toegepast met afronding op de eerste decimaal.

(De inhoud van de tabel, bestaande uit postnummers, goederenomschrijvingen en bedragen van invoerrecht, is niet overgelegd).

BIJLAGE 2

OVERZICHT VAN IN AL HUN ONDERDELEN VERBINDENDE BESLUITEN, HOUDENDE BASISREGELINGEN INZAKE HET TARIEF VAN INVOERRECHTEN

Verordening (EEG) nr. 950/68 betreffende het gemeenschappelijk douanetarief, laatstelijk gewijzigd bij de Verordening (EEG) nr. 3000/82	Pb. EG 1982, L 318
Verordening (EEG) nr. 2210/78 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Algerije	Pb. EG 1978, L 263
Verordening (EEG) nr. 2211/78 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Marokko	Pb. EG 1978, L 264
Verordening (EEG) nr. 2212/78 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Tunesië	Pb. EG 1978, L 265
Verordening (EEG) nr. 492/71 betreffende de associatie-overeenkomst EEG-Malta	Pb. EEG 1971, L 61
Verordening (EEG) nr. 1246/73 betreffende de associatie-overeenkomst EEG-Cyprus	Pb. EG 1973, L 133
Verordening (EEG) nr. 1274/75 betreffende de overeenkomst EEG-Israël	Pb. EG 1975, L 136
Verordening (EEG) nr. 1524/70 betreffende de overeenkomst EEG-Spanje	Pb. EG 1970, L 182
Verordening (EEG) nr. 3225/80 betreffende tweede overeenkomst EEG-ACS	Pb. EG 1980, L 347
Verordening (EEG) nr. 2051/74 betreffende de douaneregeling op goederen uit de Faeroër	Pb. EG 1974, L 212
Verordening (EEG) nr. 2213/78 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Egypte	Pb. EG 1978, L 266
Verordening (EEG) nr. 2214/78 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Libanon	Pb. EG 1978, L 267
Verordening (EEG) nr. 2215/78 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Jordanië	Pb. EG 1978, L. 268
Verordening (EEG) nr. 2216/78 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Syrië	Pb. EG 1978, L 269
Verordening (EEG) nr. 314/83 betreffende de samenwerkingsovereenkomst EEG-Joegoslavië	Pb. EG 1983, L 41
Verordening (EEG) nr. 3177/73 betreffende de overeenkomst EEG-Finland	Pb. EG 1973, L 328

Verordening (EEG) nr. 2836/72 betreffende de overeenkomst EEG-Oostenrijk	Pb. EG 1972, L 300
Verordening (EEG) nr. 2838/72 betreffende de overeenkomst EEG-Zweden	Pb. EG 1972, L 300
Verordening (EEG) nr. 2840/72 betreffende de overeenkomst EEG-Zwitserland	Pb. EG 1972, L 300
Verordening (EEG) nr. 1691/73 betreffende de overeenkomst EEG-Noorwegen	Pb. EG 1973, L 171
Verordening (EEG) nr. 2842/72 betreffende de overeenkomst EEG-IJsland	Pb. EG 1972, L 301
Verordening (EEG) nr. 2844/72 betreffende de overeenkomst EEG-Portugal	Pb. EG 1972, L 301
Verordening (EEG) nr. 1355/83 betreffende de schorsing van het invoerrecht op industriële produkten	Pb. EG 1983, L 144
Verordening (EEG) nr. 1177/83 betreffende de schorsing van het invoerrecht op produkten, bestemd voor de bouw enz. van vliegtoestellen	Pb. EG 1983, L 130
Verordening (EEG) nr. 1164/83 betreffende de schorsing van het invoerrecht op landbouwprodukten	Pb. EG 1983, L 128
Verordening (EEG) nr. 3377/82 betreffende de algemene tariefpreferenties op industrieprodukten	Pb. EG 1982, L 363
Verordening (EEG) nr. 3378/82 betreffende de algemene tariefpreferenties op textielprodukten	Pb. EG 1982, L 363
Verordening (EEG) nr. 3379/82 betreffende de algemene tariefpreferenties op landbouwprodukten	Pb. EG 1982, L 363
Verordening (EEG) nr. 1548/83 betreffende het tariefcontingent voor vaarzen en koeien van bepaalde bergrassen	Pb. EG 1983, L 158
Verordening (EEG) nr. 1162/83 betreffende het tariefcontingent voor paling	Pb. EG 1983, L 128
Verordening (EEG) nr. 3798/81 betreffende het tariefcontingent voor haring	Pb. EG 1981, L 379
Verordening (EEG) nr. 3610/82 betreffende tariefcontingenten voor visserijprodukten	Pb. EG 1982, L 380
Verordening (EEG) nr. 3098/82 betreffende het tariefcontingent voor heek	Pb. EG 1982, L 333

Verordening (EEG) nr. 3099/82 betreffende het tariefcontingent voor bevroren filets van kabeljauw	Pb. EG 1982, L 333
Verordening (EEG) nr. 3100/82 betreffende het tariefcontingent voor rozijnen en krenten	Pb. EG 1982, L 333
Verordening (EEG) nr. 1178/83 betreffende het tariefcontingent voor kersen op alcohol	Pb. EG 1983, L 129
Verordening (EEG) nr. 3101/82 betreffende het tariefcontingent voor colofonium	Pb. EG 1982, L 333
Verordening (EEG) nr. 3102/82 betreffende het tariefcontingent voor multiplexhout, enz.	Pb. EG 1982, L 333
Verordening (EEG) nr. 3425/82 betreffende het tariefcontingent voor courantenpapier	Pb. EG 1982, L 361
Verordening (EEG) nr. 3103/82 betreffende het tariefcontingent voor ruwe zijde	Pb. EG 1982, L 333
Verordening (EEG) nr. 3104/82 betreffende het tariefcontingent voor garens van zijde	Pb. EG 1982, L 333
VErordening (EEG) nr. 3105/82 betreffende het tariefcontingent voor garens van vlokzijde	Pb. EG 1982, L 333
Verordening (EEG) nr. 1180/83 betreffende het tariefcontingent voor bepaalde garens voor buitenbanden	Pb. EG 1983, L 129
Verordening (EEG) nr. 1163/83 betreffende het tariefcontingent voor bepaalde textielprodukten, in passieve veredeling verkregen	Pb. EG 1983, L 128
Verordening (EEG) nr. 1430/79 betreffende de teruggaaf van invoerrecht	Pb. EG 1979, L 175
Verordening (EEG) nr. 1544/69 betreffende de vrijstellingen in het reizigersverkeer	Pb. EG 1969, L 191
Verordening (EEG) nr. 3060/78 betreffende de vrijstelling voor kleine zendingen	Pb. EG 1978, L 366
Verordening (EEG) nr. 1990/76 betreffende de vrijstelling voor goederen, bestemd om te worden beproefd	Pb. EG 1976, L 219
Verordening (EEG) nr. 754/76 betreffende de vrijstelling voor terugkerende goederen	Pb EG 1976, L 89
Verordening (EEG) nr. 1798/75 betreffende de vrijstelling voor opvoedkundige, culturele of wetenschappelijke goederen	Pb. EG 1975, L 184

Verordening (EEG) nr. 1028/79 betreffende de vrijstelling voor goederen, bestemd voor gehandicapten	Pb. EG 1979, L 134
Verordening (EEG) nr. 1410/74 betreffende de vrijstelling voor goederen, ingevoerd bij rampen	Pb. EG 1974, L 150
Verordening (EEG) nr. 1535/77 betreffende de bepalingen, van toepassing op tariefregelingen, verband houdende met de bijzondere bestemming van de goederen	Pb. EG 1977, L 171
Verordening (EEG) nr. 3606/82 betreffende de oorsprong van goederen in het kader van de algemene tariefpreferenties	Pb. EG 1982, L 377
Verordening (EEG) nr. 1224/80 betreffende de douanewaarde van de goederen	Pb. EG 1980, L 134